

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL C1 G. A/S 2017-06-30 SKUNDO**

2017 m. rugsėjo 20 d. Nr. S-204 (7-166/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Galiauskaitės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant

Ramutei Matkevičienei

dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovei
mokesčių mokėtojui nedalyvaujant

A. B.

2017 m. rugsėjo 5 d. posėdyje išnagrinėjusi *C1 G. A/S* (toliau – Pareiškėjas) 2017-06-30 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2017-06-01 sprendimo Nr. 69-58, n u s t a t ė:

Inspekcija ginčijamu sprendimu patvirtino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI) 2017-03-02 sprendimo Nr. (14.4)-460-560 dalį, kuria nuspręsta Pareiškėjui negrąžinti 21776,46 Eur pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM).

Sprendime nurodoma, jog Vilniaus AVMI 2017-03-02 sprendimu Nr. (14.4)-460-560 dėl Pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo kitos Europos Sąjungos valstybės narės apmokestinamajam asmeniui (toliau – sprendimas) nusprendė iš dalies netenkinti prašymo Nr. DK011632-2016, versija 2016-12-29 19:40:50, t. y. grąžinti Pareiškėjui 23,51 Eur PVM ir negrąžinti 21776,46 Eur PVM.

Nurodoma, jog pateiktas skundas dėl 21776,46 Eur PVM sumos pagal UAB „Š1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras: 2015-05-13 Nr. AA901757440 (3 sandorio eilutė), 2015-06-11 Nr. AA901777187 (4 sandorio eilutė) ir 2015-12-28 Nr. AA901906436 (5 sandorio eilutė). Pareiškėjui nuspręsta negrąžinti 21776,46 Eur PVM vadovaujantis Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 118 str. 2 d. 2 punkto nuostata, kurioje numatyta, kad užsienio apmokestinamajam asmeniui PVM gali būti grąžinamas tik tuo atveju, jeigu prekės ir (arba) paslaugos, už kurias sumokėtą PVM prašoma grąžinti, skirtos prekėms tiekti ir (arba) paslaugoms teikti už šalies teritorijos ribų tuo atveju, kai toks prekių tiekimas ir (arba) paslaugų teikimas nebūtų neapmokestinamas PVM, jeigu jis vykėtų šalies teritorijoje.

Pareiškėjo atstovė V. S. L. . paaiškino, kad įsigyta IT įranga yra Pareiškėjo nuosavybė, įranga nebuvo perparduota, o palikta Lietuvoje UAB „Š1“ patalpose, kad Pareiškėjas kompensuoja IT įrangos, kurią įsigijo UAB „Š1“ Lietuvoje, įsigijimo išlaidas. Inspekcijos sprendime pažymima, kad Pareiškėjas ir UAB „Š1“ yra atskiri juridiniai vienetai. Įrangą naudojo UAB „Š1“, o ne Pareiškėjas. Pareiškėjas neišnuomojo IT įrangos UAB „Š1“ už atlygį ir nepateikė jokių dokumentų, įrodančių, kad IT įranga buvo naudojama ekonominėje jo veikloje.

Atsižvelgus į tai, kad Pareiškėjas įrangos neišgabeno iš šalies teritorijos ir nepanaudojo savo ekonominėje veikloje už šalies teritorijos ribų (Danijoje), t. y. neįvykdė PVMĮ 118 str. 2 d. 2 punkte įtvirtintos sąlygos, Inspekcijos sprendime daroma išvada, jog Pareiškėjui 21776,46 Eur PVM pagrįstai negrąžinamas.

Pareiškėjo atstovė V. S. L. 2017-06-30 skunde nurodo nesutinkanti su Inspekcijos 2017-06-01 sprendimu Nr. 69-58 ir pateikianti nesutikimo argumentus.

Skunde nurodoma, jog Inspekcijos sprendime buvo atmesti sąskaitų faktūrų 3–5 punktai, nes jie susiję su sandoriais, kuriems PVM neturėtų būti taikomas. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad V. S. L. klientas „CI G.“ yra „CI“ įmonių grupės centrinė įmonė, atsakinga už visų grupės subjektų IT įrangą ir IT klausimus. „CI G.“, centrinis „CI“ įmonių grupės subjektas, nusprendė iš bendrovės „HI“ nupirkti naują IT įrangą savo subjektams, esantiems visose pasaulio šalyse. Pareiškėjas, būdamas centrine įmone, finansiškai parėmė IT įrangos įsigijimą. Vietos subjektas, atsakingas už šį pirkimą Lietuvoje, buvo UAB „Š1“, kuris pirko prekes tiesiogiai ir vėliau „CI G.“ pateikė antrinę sąskaitą faktūrą šioms išlaidoms sumokėti, nes ši centrinė įmonė finansiškai rėmė išlaidas. IT įranga buvo pristatyta UAB „Š1“, kuri ja naudojasi. Galutinis naudos gavėjas ir šių prekių savininkas yra „CI G.“.

Skunde teigiama, jog „CI G.“ nagrinėja, ar turi kokius nors dokumentus, įrodančius, kad IT įranga naudojama jo ekonominėje veikloje, tačiau jam reikia daugiau laiko, kad galėtų patvirtinti šių dokumentų buvimą. Gavęs šiuos dokumentus atstovas nurodo nedelsiant juos pateiksias.

Pareiškėjo atstovė V. S. L. 2017-07-31 pateikė bendrovės „CI“ sąskaitą faktūrą Nr. 31000070, išrašytą UAB „Š1“, kurioje nurodytas mokestis už naudojamą IT įrangą, oficialų bendrovės „CI“ raštą vietos subjektams apie IT įrangos pirkimą, kuriame išsamiai paaiškinama apie įmonių grupės poreikį pakeisti IT įrangą, mokesčio apskaičiavimą – dokumentą, kuriame išsamiai paaiškinama, kaip apskaičiuojamas atlygis už naudojamą IT įrangą.

Nurodoma, jog išvardinti dokumentai rodo, kad Pareiškėjo įsigyta IT įranga (2015-05-13 sąskaita faktūra Nr. AA901757440, 2015-06-11 sąskaita faktūra Nr. AA901777187 ir 2015-12-28 sąskaita faktūra Nr. AA901906436) yra susijusi su jo veikla. Iš sąskaitos faktūros Nr. 31000070 matyti, kad Pareiškėjas taiko mokestį UAB „Š1“ už naudojamą IT įrangą.

Skunde prašoma atsižvelgti į pateiktą informaciją ir grąžinti Pareiškėjui 21776,46 Eur PVM.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi mokestinio ginčo byloje esančią medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas iš dalies tenkintinas, ginčijamas Inspekcijos 2017-06-01 sprendimas Nr. 69-58 naikintinas ir Pareiškėjo skundas perduotinas Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Ginčas tarp šalių vyksta dėl Inspekcijos sprendimo, kuriuo atsisakyta užsienio apmokestinamajam asmeniui grąžinti Lietuvoje 2015-01-01–2015-12-31 sumokėtą 21776,46 Eur PVM motyvuojant PVMĮ 118 str. 2 d. 2 punkto nuostata, pagal kurią užsienio apmokestinamajam asmeniui PVM gali būti grąžinamas tik tuo atveju, jeigu prekės ir (arba) paslaugos, už kurias sumokėtą PVM prašoma grąžinti, skirtos naudoti užsienio apmokestinamojo asmens ekonominei veiklai: tiekti prekes ir (arba) teikti paslaugas už šalies teritorijos ribų tuo atveju, kai toks prekių tiekimas ir (arba) paslaugų teikimas nebūtų neapmokestinamas PVM, jeigu jis vyktų šalies teritorijoje. Mokesčių administratorius, remdamasis Pareiškėjo pateiktomis PVM sąskaitomis faktūromis, išrašytais Lietuvos Respublikos apmokestinamojo asmens UAB „Š1“ Pareiškėjui už kompiuterių įsigijimą, Pareiškėjo paaiškinimu apie įsigytos IT įrangos naudojimo aplinkybes,

padarė išvadą, kad Pareiškėjas pats ginče aptariamoms IT įrangoms nenaudojo, jos neišnuomojo už atlygį, iš Lietuvos Respublikos teritorijos ribų neišgabeno, taigi, nepanaudojo savo ekonominėje veikloje už šalies teritorijos ribų (Danijoje) ir tokiu būdu neįvykdė PVMĮ 118 str. 2 d. 2 punkte įtvirtintos sąlygos.

Pareiškėjas su mokesčių administratoriaus pozicija nesutinka ir tvirtina, jog, būdamas centre „C1“ įmonių grupės įmone, finansiškai rėmė naujos IT įrangos įsigijimą savo grupės įmonėms, esančioms visose pasaulio šalyse. UAB „Š1“, būdamas atsakingas už IT įrangos įsigijimą Lietuvoje, pirko prekes tiesiogiai ir vėliau Pareiškėjui pateikė antrinę sąskaitą faktūrą šioms išlaidoms sumokėti. IT įranga buvo pristatyta UAB „Š1“, kuri ja naudojasi. Galutinis naudos gavėjas ir prekių savininkas yra Pareiškėjas, kuris išrašo sąskaitas faktūras UAB „Š1“ už naudojamą IT įrangą. Taigi, Pareiškėjo tvirtinimu, jis naudoja įsigytą IT įrangą savo vykdomoje ekonominėje veikloje.

Užsienio apmokestinamųjų asmenų PVM grąžinimą reglamentuoja PVMĮ XIII skyrius. Pagal PVMĮ 116 str. 1 dalį užsienio apmokestinamasis asmuo įstatymo nustatyta tvarka turi teisę susigrąžinti PVM, sumokėtą Lietuvos Respublikoje. Reikalavimai užsienio apmokestinamajam asmeniui, pageidaujantiems susigrąžinti PVM, nustatyti PVM įstatymo 117 str. 1 dalyje, kurioje reglamentuota, jog užsienio apmokestinamasis asmuo turi teisę pateikti prašymą grąžinti jam Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM tik tuo atveju, jeigu jis tuo laikotarpiu, kuriuo sumokėtą PVM prašo grąžinti, atitiko kriterijus: neturėjo Lietuvos Respublikoje padalinio, per kurį vykdė ekonominę veiklą, o jeigu tai fizinis asmuo – dar ir jo nuolatinė gyvenamoji vieta nebuvo Lietuvos Respublika, ir nevykdė šalies teritorijoje jokios veiklos, kuri pagal šį įstatymą yra PVM objektas, jeigu šiame straipsnyje nenustatyta kitaip. Procedūrinio pobūdžio klausimus, susijusius su tokio pobūdžio prašymo pateikimu ir nagrinėjimu, reglamentuoja Lietuvos Respublikos finansų ministro 2002-06-21 įsakymu Nr. 189 (2009-12-24 įsakymo Nr. 1K-474 redakcija, galiojanti nuo 2010-01-01) patvirtintos Prašymų grąžinti kitose valstybėse narėse įsikūrusiems apmokestinamiesiems asmenims jų Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM pateikimo ir nagrinėjimo bei PVM grąžinimo taisyklės, kurios įpareigoja tiek užsienio apmokestinamąjį asmenį, siekiantį pasinaudoti teise susigrąžinti PVM, tiek ir mokesčių administratorių šiame procese būti aktyviais teikiant bei renkant įrodymus.

Vadovaujantis PVMĮ 118 str. 2 d. 2 punktu, šio straipsnio 1 dalyje nurodytas PVM užsienio apmokestinamajam asmeniui gali būti grąžinamas tik tuo atveju, jeigu prekės ir (arba) paslaugos, už kurias sumokėtą PVM prašoma grąžinti, skirtos tiekti prekes ir (arba) teikti paslaugas už šalies teritorijos ribų tuo atveju, kai toks prekių tiekimas ir (arba) paslaugų teikimas nebūtų neapmokestinamas PVM, jeigu jis vyktų šalies teritorijoje.

Nagrinėjamo ginčo atveju, atsižvelgiant į nurodytąjį teisinį reglamentavimą, spręstinas klausimas, ar mokesčių administratoriaus nustatytos teisiškai reikšmingos aplinkybės yra pakankamos konstatuoti, kad Pareiškėjas ginče aptariamoms IT įrangoms nenaudojo savo ekonominėje veikloje.

Pažymėtina, jog konstatuoti fakto buvimą ar nebuvimą galima tik remiantis byloje pateiktų įrodymų visuma, o ne atskirais įrodymais. Kaip ne kartą yra pažymėjęs Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) formuojamoje teismų praktikoje, nustatant teisiškai reikšmingas aplinkybes turi būti įvertintas surinktų įrodymų pakankamumas, jų nuoseklumas, galimi jų prieštaravimai, logiškumas, atitinkamų duomenų nurodymo aplinkybės, įrodymų šaltinių patikimumas (LVAT 2017-01-17 nutartis adm. byla Nr. A-1067-575/2017 ir kt.).

Iš ginčo medžiagos matyti, kad Pareiškėjas Vilniaus AVMI 2016-12-29 pateikė prašymą sugrąžinti Lietuvos apmokestinamajam asmeniui UAB „Š1“ sumokėtą 21776,46 Eur PVM sumą už laikotarpį nuo 2015-01-01 iki 2015-12-31. Nagrinėjant Pareiškėjo prašymą grąžinti Lietuvoje sumokėtą PVM nustatyta, jog Pareiškėjas prašomą grąžinti PVM sumokėjo įsigydamas iš UAB „Š1“ IT įrangą pagal tris PVM sąskaitas faktūras: 2015-05-13 Nr. AA901757440, 2015-06-11 Nr. AA901777187 ir 2015-12-28 Nr. AA901906436. Vilniaus AVMI Pareiškėjo prašymo nagrinėjimo metu pagal Pareiškėjo atstovo V. S. L. paaiškinimą konstatavo, jog įsigyta IT įranga yra Pareiškėjo nuosavybė, įranga nebuvo perparduota, o palikta Lietuvoje UAB „Š1“ patalpose, kad Pareiškėjas kompensuoja IT įrangos, kurią įsigijo UAB „Š1“ Lietuvoje, įsigijimo išlaidas.

Atsižvelgęs į tai, kad Pareiškėjas ir UAB „Š1“ yra atskiri juridiniai vienetai, kad ginče aptariamą įrangą naudojo UAB „Š1“, o ne Pareiškėjas, Pareiškėjas neišnuomojo IT įrangos UAB „Š1“ už atlygį ir nepateikė jokių dokumentų, įrodančių, kad IT įranga buvo naudojama jo ekonominėje veikloje, mokesčių administratorius laikėsi pozicijos, jog Pareiškėjas ginčo įrangos neišgabeno iš šalies teritorijos ir nepanaudojo savo ekonominėje veikloje už šalies teritorijos ribų (Danijoje), todėl PVM jam negražintinas.

Komisija, susipažinusi su Pareiškėjo skundo argumentais, Pareiškėjo papildomai Komisijai pateiktais dokumentais, kuriais Pareiškėjas įrodinėja aplinkybes, jog ginče aptariamą IT įrangą išnuomojo už atlygį UAB „Š1“, bei įvertinusi byloje esančių duomenų visumą, konstatuoja, jog mokesčių administratoriaus išvada, kad Pareiškėjas ginče aptariamą IT įrangos nenaudojo savo ekonominėje veikloje yra nepagrįsta byloje esančių įrodymų visumos analize, išsamiau ir visapusišku įrodymų vertinimu.

Komisija pažymi, jog Pareiškėjo papildomai byloje pateikti dokumentai galimai patvirtina jo ginče įrodinėjamas aplinkybes apie aptariamą IT įrangos panaudojimą jo vykdomoje ekonominėje veikloje. Šios aplinkybės turi būti patikrintos ir įvertintos nagrinėjamoje byloje visų kitų byloje surinktų įrodymų kontekste, nes yra reikšmingos sprendžiant PVM gražinimo Pareiškėjui pagrįstumo ir teisėtumo klausimą. Todėl Komisija daro išvadą, kad šioje mokesčio ginčo nagrinėjimo stadijoje sprendimo iš esmės priimti negalima, nes yra būtina įvertinti Pareiškėjo papildomai pateiktus dokumentus ir, esant reikalui, gauti iš Lietuvos apmokestinamojo asmens UAB „Š1“ patvirtinimą ir / ar papildomus įrodymus, patvirtinančius ar paneigiančius Pareiškėjo pateiktą įrodymą, kad jo minėtam asmeniui pateikta įranga yra naudojama Pareiškėjo ekonominėje veikloje už šalies teritorijos ribų, t. y. minėtas Lietuvos apmokestinamasis asmuo moka Pareiškėjui mokesį už šios įrangos informacinį ir techninį palaikymą ir / ar už jos naudojimą.

Pabrėžtina, kad 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 155 str. 4 d. 5 punktą numato, jog Komisija gali perduoti skundą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. LVAT 2009-05-04 nutartyje adm. byloje Nr. A-438-563/2009, analizuodamas MAĮ 155 str. 4 d. 5 punkte įtvirtintos teisės normos turinį, konstatavo, kad „Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 5 punkte nustatyta elgesio taisyklė, leidžianti Mokesčių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės perduoti skundą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo, yra tinkamai pritaikoma tik tuomet, kai tokiam sprendimui priimti egzistuoja teisinis pagrindas. Paprastai toks pagrindas atsiranda, kai yra nustatomos teisiškai reikšmingos aplinkybės, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio ginčo. Tokia situacija gali susidaryti dėl padarytų esminių procesinių teisės normų pažeidimų padarymo, kurių negalima pašalinti kitu būdu, kaip tik pakartojus iš naujo atitinkamas administracines procedūras, arba nepilnai ištyrus visas reikšmingas bylai aplinkybes, be kurių yra negalimas pagrįsto sprendimo priėmimas ir kt.“. Taigi, kaip yra pažymėjęs LVAT, MAĮ 155 str. 4 d. 5 punkto nuostatų taikymas ir skundo perdavimas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo yra galimas tik tais atvejais, kai būtina naujai atlikti tam tikrus mokesčių administratoriaus kompetencijai priskirtus objektyvius veiksmus, susijusius su teisiškai reikšmingų aplinkybių, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio mokesčio ginčo, pašalinimu (pavyzdžiui, iš naujo pakartoti tam tikras administracines procedūras, surinkti papildomų įrodymų, ištirti nenagrinėtas faktines aplinkybes, įrodymus ir pan.). Nagrinėjamo ginčo atveju yra objektyvi būtinybė pašalinti neatitikimus tarp byloje surinktų ir Pareiškėjo naujai pateiktų įrodymų ir šie neatitikimai gali būti pašalinti tik mokesčių administratoriui atliekant naujus veiksmus, o būtent ištiriant ir įvertinant visus įrodymus, nenagrinėtas faktines aplinkybes ir pan. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, centrinio mokesčių administratoriaus sprendimas naikintinas ir Pareiškėjo skundas perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Mokesčių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų

ministerijos 2017-06-01 sprendimą Nr. 69-58 ir Pareiškėjo skundą perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Galiauskaitė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene